

Autor: Morgoth Penguin



VAROVÁNÍ: Pro některé čtenáře mohou být obrazné popisy sexuálního zneužívání v následujícím článku příliš otřesné.

V jednom ze svých starších článků na tomto webu „**Just Another 300 White Girls Raped And Tortured**“ (Jen dalších tři sta bělošských dívek obětí znásilnění a mučení) jsem vyjádřil svůj hněv a zděšení nad bohorovným tónem, s jakým mainstream informoval o dalším z řady otřesných případů, kdy někdy teprve jedenáctiletá anglická děvčata sexuálně zneužívali a mučili muslimové neevropského původu.

Oxfordský groomingový (blíže k významu slova zde: **grooming**, pozn. DP) skandál dnes má své vlastní heslo na **Wikipedii** a tamějšími hrůzami se zabývala oficiální komise, která přišla s obsáhlou zprávou:

„Sexuální zneužívání zahrnovalo vaginální, anální i orální znásilňování a také použití řady cizích objektů jako nože, sekáčky na maso, baseballové pálky... erotické pomůcky... Běžně jej doprovázelo ponižující a pokořující jednání jako kousání, škrábání, akty močení, škracení či svazování. Oběti také bili a pálili. Sexuálních aktivity často prováděly skupinky mužů, někdy i celé dny v kuse.“

Dokument obsahuje také výpovědi a otázky zneužívaných dívek a jejich rodičů:

„Ve dvě nebo ve tři ráno jsem přišla na policejní stanici, celá od krve, která mi v rozkroku prosakovala přes kalhoty. Odbyli mě jako zlobivou holku, která je jen otravuje. Byla jsem celá pomlácená a zkrvavená.“

„Policisté... mě našli jen jednou... Neschovávala jsem se – říkala jsem lidem, kde

jsem.“

„Vymočil se na mě.“

„Nikdy bych jim neřekla ne – vymlátí by ze mě duši.“

Police, radnice i sociální odbor nejenže nebyly k ničemu, bylo to daleko horší:

„WPC (Woman Police Constable – policistka, pozn. DP) mě našla opilou ve společnosti mužů. Řekla jsem, že všechno je v pořádku a ona odešla a nechala mě tam s nimi. Tu noc mě zneužili.“

„Když dovede zranitelné děti poznat pachatel, proč to nedokáží profesionálové?“

„Sebrali jí kus života – tam, kde se měla bavit s přáteli, bruslit nebo tančit – to všechno je pryč, kvůli nim: pachatelům i policii a sociálním službám, kteří o všem věděli, ale nezastavili to.“

„Jeden manažer řekl (než se zneužívání provalilo): ‚Ta se vyzná – a líbí se jí to.‘“

Když „Dívka číslo 2“ vešla na policejní stanici, celá od krve od vnitřního krvácení a tvrdila:

„Pákistánci (**Asians**) mě znásilňují, převážejí mě na znásilňování jiným Pákistáncům a vyhrožují mi, že když odmítnu, odříznou mi obličej a mojí rodině hlavy.“

A policista ve službě odpověděl: „Ty dnešní děcka... dej si odchod, mladá dámo,“ tým pro utužování soudržnosti komunity si musel zhluboka vydechnout úlevou.

Osobou na špičce hierarchie policejního sboru, která na popsaná jatka zdálky dohlížela, byla jistá Sara Thorntonová. Když se skandál provalil, odmítla rezignovat. Na rozdíl od rotherhamské horror show si všemožné větve veřejné správy zjevně uvědomily, že stovky dívek znásilňovaných baseballovými pálkami a pálených cigaretami by mohly mít negativní dopad na jejich image, a tak raději než aby se odkopaly a ukázaly svou skutečnou podobu – tj. neomarxistické špíny – rozhodly se předstírat imbecilitu: vypatlanou, tupou, do nebe volající imbecilitu.

A tak se v Oxfordské zprávě dočítáme:

„Oběti opakované policistům hlásily zneužívání a sexuální trýznění, ale zaměstnanci dětských domovů přesto jen přihlíželi, jak si muži v noci vyzvedávali nezletilá děvčata.“

Thorntonová a různé veřejné složky proklamovaly svou nevědomost. Jakmile se kauza naplno provalila, tito lidé se dokola zaklínali: „Nic jsme nevěděli!“ Člověk se musí ptát, jak pečlivě asi hledali, když se listu *The Daily Telegraph* podařilo dostat do Oxfordu novináře, který přes místního imáma rychle zjistil, že:

„Pohled některých islámských kazatelů na bílé ženy je naprosto otřesný. Podporují své stoupence ve víře, že tyto ženy jsou obvykle promiskuitní, dekadentní a nečisté – a tyto hříchy nadále prohlubuje skutečnost, že jsou *kufar*, tedy nevěřící. Jejich oblečení – od minisukní po tílka bez rukávů – pak jejich nečistotu a nemravnost jen dokresluje. Podle těchto lidí si bělošky za své chování zasluhují potrestat – ponižováním a vykořisťováním.“

Nevěděli to, protože to vědět nechtěli. Tehdejší ministerský předseda David Cameron, sám globalista a ochotný katan protibělošského režimu, se k policii a místním samosprávám, které „o ničem nevěděly,“ vyjádřil následovně:

Po podobných skandálech v Rotherhamu a Oxfordshiru David Cameron ve svém projevu na summitu přišel s řadou opatření včetně až pěti let vězení pro učitele, radní a sociální pracovníky v Anglii a Walesu, kteří neochránili děti, pokuty bez horní hranice pro jednotlivce a organizace, které děti prokazatelně zradily a zřízení celostátní linky důvěry, kam by mohli profesionálové hlásit selhání.

Cameronova slova budí úžas a měli bychom se na ně podívat trochu podrobněji. V Británii počátku 21. století prosáknul neomarxismus veřejným sektorem a mozky v něm působících lidí tak dokonale, že pozbyli schopnost cítit empatii k bělošským dětem. Velká politicky korektní loupež duší zasahuje tak hluboko, že z policistů, učitelů a pracovníků odborů ochrany mladistvých se stali takřka lidé trpící psychotickou poruchou... do té míry, že jim samotný premiér musí hrozit několika lety za mřížemi, pokud se alespoň nepokusí předstírat zájem o bílé děti masakrované barbary.

Saru Thorntonovou – která tak hezky vylepšuje kvóty žen ve vedoucích pozicích – osud z oxfordské šlamastyky zavál do nového místečka honorovaného £252 000 ročně: šéfky National Police Chiefs Council.

O rok a půl později se liberální establishment vzpamatovává z šoku vyvolaného referendem o Brexitu. Jednou z nejjasnějších známek, že lidé žijí pod utlačitelskou, nefunkční a morálně

mrtvou vládou je to, že jakmile systém dostane direkt, jakmile ukáže slabost, lidé, kteří jej nenávidí, pookřejí a zvednou hlavy. Dobrým historickým příkladem může být situace, kdy poté, co se německé armády přehnaly východní Evropou, bylo první reakcí pozoruhodného množství Lotyšů, Ukrajinců a Estonců povstat a zbavit se svých židobolševických pánů – nebo, řečeno dnešním jazykem, „dopouštět se nevysvětlitelných aktů antisemitismu.“

Podobně – i když nesrovnatelně méně krvavě – i bílá pracující třída, poté co zasadila svým liberálním pánům úder, pocítila závan svobody. Ze všech stran se objevují zprávy o domýšlivých Angličanech, kteří mají tu drzost ptát se imigrantů, kdy se chystají zpátky. Černoška slyšela „táhni zpátky do pralesa,“ taxikář pronesl slovo „Pakoš“ v přítomnosti Pákistanky a objevily se dokonce i zprávy o „klobásách nenávisti“ položených u dveří mešit.

List *The Guardian* to nazval „záchvatem nenávisti“ a politická třída se shromáždila, aby mohla obřadně odsoudit rasistické nenávistné řádění sestávající z lidí, kteří volají „hej, kdy se chystáš zpátky?“

Nezahálí ani londýnská policie – bylo vytvořeno celé oddělení pro boj s nenávistí. Zřejmě byste předpokládali, že aparátčíkem v čele této nové složky se stane nějaký neposkvrněný veřejný služebník, v žádném případě pak někdo poznamenaný naprostým selháním na poli „mezietských“ otázek. Volba ovšem naneštěstí padla na Saru Thorntonovou.

Čerstvě vyzbrojena „vymazleným“ novým webem nazvaným „True Vision“ – který vybízí barevné, aby ohlásili sebemenší bělošský přestupek proti rasové etiketě – se kdysi tak neschopná Thorntonová se vším odhodláním vrhla do boje proti (bělošské) nenávisti a rasismu. Jak říká:

Stejně jako drtivou, drtivou většinu lidí i mě šokovaly a znechutily jisté případy rasových nebo protiimigrantských urážek ohlášených tento týden. Také nás ovšem povzbudila svědectví o lidech, kteří se proti tomuto chování ohradili, odsoudili jej a dali jeho obětem na srozuměnou, že tito lidé ani postoje nezastupují většinu Británie.

Zajímavé je, že došlo ke zřízení Národního týmu pro monitoring napětí mezi společenstvími (**The National Community Tension Team, NCTT**), což znamená, že naše rozmanitost se stala tak drahocennou předností, že potřebujeme, aby na ni nepřetržitě dohlíželo celé oddělení:

Tento tým se také pustil do analýzy údajů z terénu, které ukazují od referenda rostoucí napětí namířené proti přistěhovalecké komunitě. Podle vysokého počtu útvarů migranti hlásí slovní urážky, negativní komentáře na sociálních médiích včetně xenofobních výrazů, protiimigrační letáky a také velice omezené množství fyzických útoků. U všech těchto incidentů probíhá aktivní vyšetřování.

Dávno zapomenuta jsou nemotorná gesta i předstíraná stupidita: titíž lidé, kteří lhostejně krčili rameny, když jim třináctiletá dívka vypověděla, že ji Pákistánci znásilnili rozbitou lahví, nyní slibují stíhat kohokoliv, kdo by našel tu troufalost urazit na Facebooku Pákistánce. V Oxfordské zprávě se píše:

...následkem toho bylo s dívkami někdy zacházeno nezdvořile a – jak to popsala jedna z obětí – s „jízlivými poznámkami.“

Barevní mohou spát klidně: když ohlásí, že jim někdo řekl „Pakoš,“ nebo když je běloch z řad dělnické třídy označí za prznitele dětí, „jízlivých poznámek“ na svou adresu se nedočkají.

Systém je natolik namířený proti zájmům původního obyvatelstva, že když dívka vešla na stanici, sloužící policista rychle provedl v duchu výpočet: brát ji vážně a riskovat ztrátu zaměstnání, hypotéku a celý život – nebo to nechat běžet a odbýt ji?

A proč vlastně riskovat? Vždyť to je jen malý bílý kulak, ne-osoba.

Článek **The Public Sector Bolsheviks & The White Kulaks** vyšel na stránkách Morgoth's Review 23. července 2016.